

Містична річка

КУПИТИ

- Серія художньої літератури «КУЛЬТРЕAD»

- «Містична річка» режисера Клінта Іствуда отримав дві премії «Оскар» з шости номінацій

У дитинстві Шон, Джиммі і Дейв були друзями. Одного разу на їхню вулицю під'їхала дивна машина. Дейв сів у неї, а за кілька днів повернувся. Зовсім іншим. Те, що сталося, поклато край їхній дружбі і назавжди змінило всіх трьох.

Минуло двадцять п'ять років. Тепер Шон - детектив відділу вбивств. Джиммі - колишній в'язень, який так і не порвав із криміналом. А Дейв - сім'янин-невдаха, який ледь тримає під контролем власних демонів. Усі троє намагаються не згадувати про минуле.

Але одного вечора доньку Джиммі знаходять жорстоко вбитою. Тоді ж Дейв повертається додому заляпаний кров'ю... За розслідування береться Шон. Троє друзів зустрічаються знову, щоб зіткнутися з правдою, якої зовсім не хочуть знати.

1. Про хлопців, які втекли від вовків (1975)

1. Пагорби і низина

Коли Шон Дівайн і Джиммі Маркус були дітьми, їхні батьки працювали на цукерковій фабриці Колмена й завжди приносили із собою додому запах гарячого шоколаду. Він став невідмінною прикметою їхніх одягу, постелей і вінілових сидінь у їхніх автомобілях. У кухні в Шонового батька пахло ескімо, а в його ванній меріло ірисами Колена. На той час, коли їм зрівнялося по одинадцять років, Шон і Джиммі так зненавиділи все солодке, що пили лише чорну каву без цукру й ніколи не їли десерт.

Щосуботи Джиммів батько навідувався до Дівайнів випити пива з батьком Шона. Він брав із собою Джиммі, й, поки кухоль пива не перетворювався на шість кухлів плюс дві або три порції міцного охолодженого віскі, хлопці гралися на задньому подвір'ї. Вряди-годи до них приєднувався Дейв Бойл, малий із тонкими, як у дівчини, зап'ястками й слабким зором, що розповідав їм усілякі анекдоти, яких той наслухався від своїх дядьків. По той бік завіси на кухонному вікні вони могли чути сичання пива, коли відкривалися банки, раптові вибухи бруталного реготу й клацання запальничок, коли містер Дівайн і містер Маркус закурювали свої «Лакі-Страйк».

Шонів батько, високий, білявий, мав добру роботу, він працював продавцем. Шон не раз бачив, як легка, безтурботна батькова усмішка гасила роздратування матері, неначе він натискав усередині неї на якогось вимикача. Батько Джиммі працював вантажником. Він був невисокий на зріст, його темне сплутане волосся спадало йому на лоба, а очі, здавалося, весь час подавали якийсь си-гнал. Він умів надзвичайно швидко пересуватися. Заледве встигали ви кліпнути очима, як він уже опинявся під протилежною стіною кімнати. Дейв Бойл не мав батька, лише кількох дядьків, і єдиною причиною, чому суботу він проводив у товаристві двох хлопців, була його звичка прилипати до Джиммі, як пушинка. Він бачив, як

той виходить із хати з батьком, і, засапавшись, підбігав до їхнього автомобіля та запитував «Джиммі, ти куди?» зі слабкою надією в голосі.

Усі вони жили у Східному Бакінгемі, на захід від центру, в безпосередній близькості від тісних крамниць на розі, напхом напханих усіляким крамом, маленьких гральних майданчиків і різницьких крамниць, де у вітринах висіло м'ясо, з якого скапувала кров. Бари тут мали ірландські назвища, а на узбіччях хідників стояли припарковані «Доджі-Дарти». Жінки ходили в хустках, зав'язаних на потилиці, а сигарети носили у грубо пошитих цигарницях зі штучної шкіри. Ще кілька років тому старших хлопців тут виловлювали просто на вулицях і забирали на війну. За рік або рік із лишком вони поверталися худі й похмурі або й зовсім не верталися. Удень матері гортали газети, шукаючи повідомлення про здешевлення товарів. Увечері батьки вирушали до барів. Ніхто звідси ніколи не виїздив, окрім тих хлопців старшого віку.

Джиммі та Дейв жили в Низині біля В'язничного каналу на південь від Бакінгем-авеню. Вона була за якихось дванадцять кварталів від вулиці Шона, але Дівайни мешкали на північ від авеню, а Низина й Пагорби змішуватися не хотіли.

Не можна сказати, щоб Пагорби блищали золотом і сріблом. Але вони були заселені кваліфікованими робітниками, так званими «синіми комірцями», а біля простих будинків із гостроверхими дахами та рідкісних будинків вікторіанського стилю там стояли «шевроле», «форди» та «доджі». Люди на Пагорбах були власниками своїх будинків. А ті, хто жив у Низині, винаймали собі помешкання. Люди з Пагорбів ходили до церкви, збиралися гуртом, вивішували гасла на розі вулиць під час виборів. Тоді як мешканці Низини існували бозна-як, жили іноді, як тварини, по десятеро в одному помешканні. Шон та його друзі у школі святого Майка називали Низину Вулицею для гумових чобіт. Родини тут жили іноді на допомогу з безробіття, дітей віддавали в безкоштовні школи. І якщо Шон ходив до парафіяльної школи в чорних штанах, чорній краватці та в синій сорочці, то Джонні та Дейв відвідували школу Льюїса М. Дьюї у Блэкстоні в тих самих лахах, що їх вдягали надвір: це вважалося ознакою крутості, тому вони не змінювали одягу, бувало, по три дні, щоб не мерзнути. Адже тоді їх

оточувала аура жиру — жирне волосся, жирна шкіра, жирні комірці й манжети. У деяких хлопців, що навчалися у школі Сент-Маркус, обличчя були всипані прищами, й ці бідолахи рано кидали школу. Деякі дівчата приходили на випускні вечори у просторих материнських сукнях — либонь, щоб приховати свою уявну чи справжню вагітність.

Тож, якби не їхні батьки, ці хлопці навряд чи коли подружилися б. Протягом тижня вони не мали часу на розваги, та надходила чергова субота й неодмінно щось їм приносила — вони або гралися на задвірках, або колупалися в купах гравію біля Гарвест-стріт, або ж стрибали в метро та їздили до центру — не для того, щоб оглянути нові місця, а щоб натішитися поїздкою в темному тунелі під гуркіт двигунів і вищання гальм на поворотах та миготіння вогнів, від якого в Шона завжди перехоплювало дух. Джиммі все за іграшку. Бо якщо він і був знайомий із правилами поведінки — в метро, на вулиці, в кінотеатрі, — то ніколи цього не показував.

Одного разу на платформі станції «Південна» хлопчаки ганяли помаранчевий хокейний м'ячик. Джиммі не зловив м'ячика, якого кинув йому Шон, і м'ячик упав на рейки. Перш ніж Шон устиг подумати, як відреагує на це Джиммі, той стрибнув із платформи туди, де в сутіні бігали пацюки та миші й лежала небезпечна для життя третя рейка.

Люди на платформі немов подуріли: стрепенулися й ну на мигах та криками прохати малого піднятися назад. Обличчя в однієї з жінок посіріло, як попіл, коли вона впала навколішки й заводала:

— Негайно повернись сюди, негайно вернись, бодай тобі всячина!

До Шона долинув гуркіт, можливо, то підходив потяг від Вашингтон-сквер або гуркотіли ваговози на горішній вулиці, й люди на платформі також його почули. Вони замахали руками, стали крутити головами, шукаючи полісменів з охорони метро. Якийсь чоловік затулював долонями обличчя своєї доньки.

Джиммі нахилив голову, шукаючи м'ячика в темряві під платформою. Він знайшов його й обтер грязюку на нім рукавом сорочки, не звертаючи уваги на людей, які позвішувалися з платформи й простягали йому руки.

Дейв штовхнув Шона ліктем і вигукнув:

— Ти коли-небудь бачив таке?!

Джиммі пішов поміж рейками до сходів у кінці платформи, де тунель розкривав свою чорну пашу, а тим часом ще гучніший гуркіт струснув станцію, і люди тепер стали вистрибувати й ляскати себе по стегнах. Джиммі йшов, не поспішаючи, потім глянув через плече, стрів Шонів погляд і всміхнувся.

— Він сміється, — сказав Дейв. — Либонь, геть із глузду зсунувся.

Коли Джиммі ступив на першу бетонну сходинку, кілька рук потяглися до нього й підхопили його. Шон побачив, як ноги йому звисилися ліворуч, а голова похилилась праворуч. Джиммі здавався таким маленьким і легким у руках великого чоловіка, неначе був наповнений соломною, проте знайденого м'яча притискав до грудей навіть тоді, коли люди підхопили його за лікті й він ударився підборіддям об край платформи. Шон відчував, що Дейв стоїть біля нього й тремтить усім тілом. Шон подивився на обличчя людей, які тягли Джиммі вгору, і вже не завважив на них ані стурбованості, ані страху, що їх спостерігав лише хвилину тому. Здавалося, вони були ладні вчепитися у Джиммі зубами, а потім забити його до смерті.

Люди витягли Джиммі на платформу й тримали, стискаючи його долонями за плечі, поки шукали очима того, хто підказав би їм, що робити далі. Поїзд прогуркотів по тунелю, й хтось заверещав від страху, а хтось інший засміявся — то був крикливий регіт, який скинувся Шонові на гелготіння відьом навколо казана із чаклунським варивом, — бо потяг під'їхав із протилежного боку станції, прямуючи на північ. Джиммі подивився в обличчя людям, які тримали його, ніби хотів запитати: «Ну, що, з'їли?»

Дейв, що стояв поруч із Шоном, тоненько захихотів і переможним жестом підкинув угору руки.

Шон поглянув убік, не знаючи, як йому поставитися до всього цього.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ